

stgtes med Loven, i hvert Fald ikke fra Regjeringens Side. Hvad er der da paatænkt dermed? Ja, det ærede Medlem, og andre ærede Medlemmer, kunne jo gjøre sig bekendte dermed ved at læse Motiverne, ligesom de vilde have faaet det at vide, naar de, hvad vistnok flere have, havde fulgt Bevægelserne paa dette Omraade, hvor der er blevet klaget over dels Mangel paa saglig Uddannelse og dels en vis Løshed i Lærlingeforholdet. Og hvad haabe vi nu at opnaa ved denne Lov? Vi haabe at faa en Kamme, indenfor hvilken de Vedkommende komme ind, hvis de have erkjendt, at de have Ønske om at komme derind, at faa sine Lærlingeforholdet og faa den saglige Uddannelse fremmet og sikret. Hvorfor er man kommen ind paa det? Af en ganske simpel Grund. Ad Frivillighedens Vej er man begyndt. Ærede Medlemmer kjende, hvorledes Foreningen til Lærlingens Uddannelse med videre, som er funderet baade i Kjøbenhavn og Provindsferne, har indført et Forhold, der er ganske lig med dette. Det er et lignende Forhold, man søger legaliseret. Man søger altsaa derigjennem at faa sine Lærlingeforholdet og fremme Jaguddan. elfen for unge Mennesker, og videre tilsigtes der ikke. At det kan have overordentlig Betydning for dem, der ville gaa ind under Loven i Fremtiden, og ogsaa for Jaguddannelsen i det Hele, er en selvfølgelig og sikker Sag, det kan ikke betvivles, hvis det da lykkes at bringe Loven i en saadan Form, at den bliver accepteret, jeg mener finder Anvendelse i det arbejdende Samfund. Men deraf følger en anden Ting, nemlig, at det ikke kan nytte at sætte Bestemmelser ind i Loven, der enten sætne Forholdet saaledes, at ingen Lærling eller Forældre, der ville sætte deres Børn i Lære, ville gaa ind derunder; eller Løsnen Forholdet saaledes, at ingen Meister eller Arbejdsgiver vil gaa ind derunder. Det gjælder altsaa her om, at Sagen kan realiseres i Praxis, om jeg saa maa sige. Jeg skal forøvrigt ikke sige Noget imod det ærede Udvalg, idet Differentierne mellem mig og Udvalget i det Hele ikke ere store. Udvalget har jo i det Væsentlige sluttet sig til Loven, om der end er forstjellige Punkter og Ændringer, som jeg nærer nogle Betænkkeligheder ved. Her maa jeg strag nævne 2 Punkter, som have været Gjenstand for Hoveddebatten. Det er Forslaget om Svendepøvernes videre Betydning med Hensyn til Antagelse af Lærlinger, og Forslaget om, at visse Afgjørelser skulle ske efter en vis Voldgift. Naar man ser paa Forslagets § 2, 2det Stykke, som gaar ud paa, at „den, der efter denne Lovs Strafftræden,

har erhvervet Næringsadkomst paa et Haandværk, uden forinden at have aflagt en af de i Lov om Haandværks- og Fabriktsdrift m. v. af 29de December 1857, § 27 anmeldte Svendepøver i sit Fag“, er uberettiget til at antage Lærlinger, og naar man vil sammenholde denne Bestemmelse med Hovedbestemmelsen i § 1, som siger, at „naar en Haandværker, Fabrikant, Handlende eller anden Næringsdrivende antager en Person under 18 Aar til Oplæring i sit Fag“, kan han falde ind under Loven, saa skal jeg strag erkjende, at der er en Analogi til Stede; thi det er kun for Haandværkere, at man gjør denne Bestemmelse gjældende, at de skulle selv have aflagt Svendepøve for senere at kunne antage Lærlinger. Det er ikke for Andre; og hvorfor? Ganske simpelt, fordi vi kjende kun, legalt i hvert Fald, frivillige Svendepøver for Haandværkere. Disse ere indførte ved Lov af 29de December 1857, § 27, og findes altsaa ifølge senere kgl. Anordning i alle Kjøbstæder, saavidt jeg huffer, i hele Landet. Nu har det ærede Mindretal stillet et Forslag, som jeg ganske vist sympatiserer med i høi Grad, som gaar ud paa, at denne Bestemmelse skal udstrækkes til Handels-Næringen. Jeg kan meget godt forstaa, hvorledes det ærede Mindretal er kommet dertil. Det er vistnok af den praktiske Grund, at Handelsnæringen har selv indført frivillige Svendepøver. De ere vel ikke legaliserede af Rongen paa den Maade som ved Haandværket, fordi Næringsloven ikke giver Adkomst dertil, men i hvert Fald de have indført dem, og visse Handelsnæringer have saa rimeligvis henvendt sig til Udvalget, ligesom de have gjort det til mig, om de ikke kunde komme med ind under Loven, og saa er det ganske naturligt, at man har ønsket at tage dem med. Jeg skal nu dertil sige, at det unegtelig forekommer mig, at naar man vil gjøre det, var der al Grund til at gaa et Skridt videre og gjøre det fuldt ud, idet man sagde, at lige overfor dem, der omhandles i hele denne Lov, kan der anordnes frivillige Svendepøver, Modenhedsprøver, om man nu vil kalde det saa, i den Udstrækning, som ligger i § 2. Den Tanke vil jeg i hvert Fald kunne sympatisere med; jeg skal imidlertid bemærke, at der er en anden Ting, som, det forekommer mig, at man ogsaa meget godt kunde gaa ind paa, og som det ærede Mindretal ogsaa har optaget, idet det sætter en Frist af 3 Aar, inden Bestemmelsen skal gjælde. En saadan Bestemmelse kunde jeg naturligvis gaa ind paa for alle Næringer. Naar jeg i det Hele taget er kommen ind paa dette Forhold og kommen til